

Ritualet. Vi ved, at det kan blive saaledes, som jeg gentagne Gange har sagt, og som det ogsaa maa indrømmes af den ærede Ordfører for Venstre, at en enkelt Menighed, en enkelt Biskop maaske kan give Anledning til Splid i Kirken. Det er ikke det, vi kalder Kirkens Afgørelse, og vi vil ikke fra vor Side aabne en Mulighed for, at Spørgsmaalet praktisk kommer til at ligge paa en saadan Maade, at der bliver Lejlighed til en kirkelig Sondring. Jeg vil derfor igen spørge den ærede Ordfører for Venstre, hvad han mener med at ville overlade disse Spørgsmaal til Kirkens Afgørelse. Hvis han kan give et Svar derpaa af en saadan Art, at jeg kan se, det virkelig er hans Mening at ønske, at denne Sags praktiske Gennemførelse bliver lagt i Kirkens Haand, ja, saa skal jeg være meget villig til at tage Ændringsforslaget tilbage, saa kan vi naturligvis komme til at forhandle, saaledes at der kan tænkes et Resultat. Men jeg tilføjer, at alene dette, at den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at jeg talte om „Kirken“, men han vilde hellere sige „Menighederne“, viser, at her er der noget, som adskiller os. Det ærede Medlem forstaar det vistnok stadig saaledes, at der skal gennemføres en saadan Ordning, at den enkelte Menighed i Virkeligheden faar Bestemmelsen. Det kan vi ikke gaa med til, i saa Tilfælde anser vi enhver Forhandling om dette Spørgsmaal for ganske overflødig. Hvis Meningen derimod er, at man vil fremkalde en anden Form for vort Ændringsforslag, en Ændring af en saadan Art, at vi derigennem kan sikre Kirken mod det, som faktisk vilde være et Overgreb, Paatvingelsen af kvindelige Præster imod dens Villie, skal jeg være meget villig til at optage yderligere Forhandling.

Jensen-Sønderup: Jeg er vist nødt til at spørge den ærede Ordfører for det konservative Parti, hvad der er Meningen. Han vil hele Tiden have et Svar af mig; jeg synes, at jeg har givet et Svar, som han maatte kunne forstaa. Jeg kommer vist til at spørge den ærede Ordfører, om det er hans Mening, at der i et Ændringsforslag skal indsættes Bestemmelser, der sikrer, at alle Biskopperne skal være enige om, at man kan ordinere Kvinder til Præster, og at alle Menighedsraad i Landet skal have billiget, at der bliver ansat kvindelige Præster, inden det kan ske. Jeg maa nemlig tilstaa, at et saadant Ændringsforslag har jeg ikke Spor af Tro til vil samle os, saa at der vil kunne blive

Enighed om det. Men hvis det ikke er Meningen, forstaar jeg ikke, hvad der spørges om, thi naar en eller flere Biskopper anser det for rigtigt, at der bliver ordineret kvindelige Præster, og naar der er et eller flere Menighedsraad, der ønsker kvindelige Præster, med hvad Ret siger da den — jeg maa maaske sige konfessionsløse Rigsdag: Ja, men det er ikke et tilstrækkeligt Antal af Kirkens Repræsentanter, vi kræver, at der skal være flere? For at naa til et Resultat er det vist nødvendigt, at det ærede Medlem, der er Ordfører for det konservative Parti, mere bestemt siger, hvor meget der kræves i Retning af Tilslutning fra Kirken — jeg kan godt bruge det Udtryk —, om det betyder, at alle Biskopper og alle Menighedsraad skal være enige, eller om en vis Flerhed af dem skal være det. Det er, synes jeg, overordentlig vanskeligt, hvis man ikke har den Tro til Kristenlivets Udvikling, at det, naar Tidspunktet er der, giver sig Udslag paa den Maade, hvorpaa jeg synes, det bør give sig Udslag: at der baade er Menigheder, som ønsker kvindelige Præster, og Biskopper, som vil ordinere dem, selv om der ogsaa kan være Menighedsraad, som ikke ønsker dem, og selv om der findes Biskopper, som ikke vil ordinere dem. Alligevel turde det maaske være forsvarligt at gaa med dertil.

J. C. Christensen: Jeg er i det Tilfælde, at jeg sandsynligvis maa forlade Forsamlingen, før Afstemningen finder Sted, idet jeg skal til et andet Møde Kl. 4; men da jeg dog ikke vil forlade Tinget uden at sige, hvorledes jeg vilde have stemt, hvis jeg havde været til Stede, har jeg bedt om Ordet for en kort Bemærkning.

Jeg skal ikke blande mig i den Strid, der er ført om Kvinders Adgang til Præstembeder og til andre kirkelige Embeder, men det er min Opfattelse, at man vilde have handlet klogere, hvis man tog af dette Lovforslag alt det, man var enig om, nemlig Kvinders Adgang til de øvrige Embeder med Undtagelse af de militære, og saa undlod videre Strid om de kirkelige Embeder og lod dem blive tilbage, indtil Meningerne herom har klaret sig ganske anderledes end nu. Ligesom vi uden nogen stor Strid gennemførte Valget for Kvinder til Menighedsraad, til de kommunale Raad og til Rigsdagen, vilde vi efter min Mening have handlet mere i den Aand, som vi hidtil har handlet i overfor Kvinderne, hvis vi her havde und-